

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 350/07-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. januára 2008 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť M. K., K., zastúpenej advokátom Mgr. R. K., B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 158/07 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 30 C 624/95) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 158/07 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 30 C 624/95) porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 158/07 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 30 C 624/95) p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. M. K. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiattisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II j e p o v i n n ý uhradiť M. K. trovy konania v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jej advokáta Mgr. R. K., B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 350/07-9 z 13. decembra 2007 prijal na ďalšie konanie sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľka“) pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedenom pod sp. zn. 22 C 158/07 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 30 C 624/95).

Zo sťažnosti vyplýva, že:

„Sťažovateľka je účastníčkou súdneho konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré začalo 11. júla 1995 na návrh jej bývalého manžela J. K. (...). Konanie viedol Okresný súd Košice II pod sp. zn. 30 C 624/1995. Dňa 28. júna 2005

Okresný súd Košice II o veci rozhodol rozsudkom, ktorý Krajský súd v Košiciach na podklade odvolania podaného žalobcom uznesením zo 14. septembra 2006 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Košice II na nové prejednanie a rozhodnutie.

Okresný súd Košice II o veci opäť rozhodol rozsudkom z 23. marca 2007, ktorým určil časť veci do výlučného vlastníctva žalobcu, časť vecí do výlučného vlastníctva sťažovateľky, uložil sťažovateľke vydať žalobcovi veci v hodnote 6 680 Sk a zaplatiť mu na vyrovnanie podielu sumu 6 183,80 Sk. Okresný súd žalobu v časti zamietol, v časti konanie zastavil a v časti na vydanie vecí, ktoré nepatria do BSM, žalobu vylúčil na samostatné konanie vedené pod č.: 22 C 158/2007.

Proti tomuto rozsudku sa žalobca odvolal a vec sa opäť nachádza na Krajskom súde v Košiciach, ktorý zatiaľ o odvolaní nerozhodol.

Napriek tomu, že konanie je vedené už od roku 1995, nie je ešte na prvom stupni konania rozhodnuté v celom rozsahu žaloby, pretože časť žaloby žalobcu Okresný súd Košice II vylúčil na samostatné konanie. Okresný súd Košice II dosiaľ nevytýčil termín pojednávania vo vylúčenej veci č.: 22 C 1 58/2007.

Ako je možné zistiť aj z vyššie označeného rozsudku Okresného súdu Košice II, žalobca predložil v konaní rozsiahly súpis vecí, ktoré podľa jeho názoru patrili do BSM ako aj vecí, ktoré nepatrili do BSM a žiadal ich vydať, čím je daný rozsah dokazovania, to však nemôže byť dostatočným dôvodom na to, aby konanie o tejto žalobe trvalo už viac ako 12 rokov. Celé konanie bolo a je pre sťažovateľku ako aj pre jej, v súčasnosti už plnoleté deti, veľmi traumatizujúce, sťažovateľka však svojím správaním nespôsobovala prietahy, čo je možné posúdiť z priebehu konania tak, ako je zaznamenaný v súdnom spise.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je dostatočne preukázané, že Okresný súd Košice II svojím postupom v označenom konaní porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z tohto dôvodu žiada sťažovateľka aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 150 000 Sk, ktoré považuje za primerané neúmernej dĺžke tohto konania a spravodlivé vzhľadom na dlhodobý stres, ktorý jej bol týmto spôsobený.“

Sťažovateľka je toho názoru, že predmetné konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 22 C 158/07 vzhľadom na jeho predmet, skutkovú a právnu povahu nemožno

hodnotiť ako zložitú vec. Rovnako jej správanie v tomto konaní nemožno hodnotiť ako správanie sťažujúce postup súdu. Konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 22 C 158/07 prebieha od roku 1995 a dosiaľ nie je právoplatne skončené, čo u nej vyvoláva stav právnej neistoty. Z tohto dôvodu žiada o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 150 000 Sk. Sťažovateľka v postupe okresného súdu vidí porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. 1 SprV/670/2007 z 19. decembra 2007 vyjadril predseda okresného súdu, v ktorom uviedol:

„S poukazom na § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v platnom znení o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov som toho názoru, že predmetná sťažnosť nie je prípustná, nakoľko sťažovateľka nevyčerpala všetky prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základného práva účinne poskytuje, pričom nepreukázala žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by jej bránili túto podmienku splniť.

Z ustanovenia § 63 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. v platnom znení totiž vyplýva, že sťažnosti vybavuje predseda príslušného súdu. Sťažovateľkou ale takáto sťažnosť podaná nebola, ako to sama uvádza v ústavnému súdu adresovanej sťažnosti.

Ak ústavný súd nebude akceptovať môj názor o neprípustnosti sťažnosti, predkladám prehľad procesných úkonov v danom konaní od podania návrhu až do súčasnosti:

- návrh bol podaný dňa 11. 7. 1995 a sťažovateľka má v ňom procesné postavenie žalovanej.

- dňa 15. 8. 1995 bola zasielaná výzva na zaplatenie súdneho poplatku na upresnenie žalobného petitu a výzva žalovanej.

- dňa 28. 8. 1995 požiadal žalobca o oslobodenie od zaplatenia súdneho poplatku v spore.

- dňa 28. 9. 1995 bol žalobca vyzvaný na predloženie dokladov o výške vyplateného odstupného.

- dňa 22. 11. 1995 bolo žalobcovi zasielané tlačivo na preukázanie jeho majetkových pomerov, na ktoré nereagoval, ale dňa 29. 11. 1995 zaplatil súdny poplatok.

- dňa 7. 3. 1996 bol určený termín pojednávania na deň 27. 5. 1996.

- ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo dňa 4. 10. 1996.
- pojednávania, určené na deň 16. 10. 1996 a 4. 12. 1996 sa neuskutočnili z dôvodu mimoriadnej udalosti v justičnej budove a následnej evakuácie všetkých osôb z budovy.
- dňa 24. 3. 1997 došlo k zmene zákonného sudcu v konaní v súlade s § 2 ods. 2 Spravovacieho poriadku.
- dňa 18. 11. 1997 bolo určené pojednávanie na 3. 12. 1997, ktoré bolo odročené na neurčito, nakoľko účastníci požiadali o poskytnutie lehoty do 15. 1. 1998 za účelom pokusu o mimosúdnu dohodu.
- písomným podaním zo dňa 13. 1. 1998 požiadal žalobca o predĺženie lehoty na oznámenie, či došlo k dohode, do 31. 1. 1998.
- dňa 3. 2. 1998 bol určený termín pojednávania na 18. 2. 1998, ktoré sa uskutočnilo.
- ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 16. 3. 1998 a bolo odročené na neurčito za účelom oznámenia navrhovaných svedkov.
- v dňoch 26. 8. 1998 a 10. 2. 1999 vzniesol žalobca proti konajúcemu sudcovi námietku zaujatosti, v dôsledku ktorej bol spis predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, na ktorom sa nachádzal do 17. 6. 1999, kedy bol vrátený s rozhodnutím, že sudca JUDr. M. P. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.
- dňa 2. 9. 1999 bolo určené pojednávanie na 22. 9. 1999.
- dňa 21. 9. 1999 žalobca telefonicky oznámil, že sa vytyčeného pojednávania nezúčastní, nakoľko bude po nočnej službe.
- dňa 24. 9. 1999 vzniesol žalobca opakovanú námietku zaujatosti proti zákonnému sudcovi, preto bol spis dňa 14. 10. 1999 predložený opätovne Krajskému súdu v Košiciach, na ktorom sa nachádzal do 20. 1. 2000, kedy bol znova vrátený s rozhodnutím o nevyhlúčení konajúceho sudcu.
- dňa 23. 3. 2000 bolo určené pojednávanie na 5. 4. 2000, ktoré bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti sťažovateľky na 3. 5. 2000, kedy sa uskutočnilo.
- ďalšie pojednávania sa konali v dňoch 31. 5. 2000, 18. 4. 2001, 2. 5. 2001 a 10. 6. 2002. Posledné z uvedených pojednávanií bolo odročené za účelom nariadenia znaleckého dokazovania.
- uznesením zo dňa 25. 10. 2002 bolo nariadené znalecké dokazovanie.

- znalecký posudok bol súdu doručený dňa 17. 3. 2003 a dňa 31. 3. 2003 bol daný pokyn pre jeho doručenie účastníkom vyjadrenie k znaleckému posudku podal žalobca dňa 23. 5. 2003, sťažovateľka sa k znaleckému posudku nevyjadřila.

- dňa 23. 6. 2003 bol určený termín pojednávania na 16. 9. 2003.

- ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 18. 11. 2003 a bolo odročené na neurčito za účelom urgovania správy zo S.

- dňa 6. 2. 2004 bolo vytýčené pojednávanie na 27. 4. 2004.

- nasledujúce pojednávanie sa konalo 10. 6. 2004.

- dňa 18. 6. 2004 bola S. požiadaná o doplnenie potrebných správ, ktoré boli doručené v mesiaci september 2004.

- 15. 10. 2004 bolo vytýčené pojednávanie na 18. 1. 2005.

- ďalšie pojednávania sa uskutočnili v dňoch 26. 4. 2005 a 28. 6. 2005.

Na druhom z týchto pojednávanií bol vyhlásený rozsudok.

- dňa 26. 8. 2005 podal žalobca proti rozsudku odvolanie.

- dňa 31. 8. 2005 bol žalobca vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie.

- dňa 2. 9. 2005 bolo žalobcom podané doplnenie odvolania a uznesením zo dňa 16. 9. 2005 bolo rozhodnuté o nepriznaní oslobodenia od zaplatenia súdneho poplatku, o ktoré požiadal spolu s podaným odvolaním.

- súdny poplatok za odvolanie bol zaplatený dňa 12. 10. 2005 a dňa 20. 10. 2005 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o odvolaní.

- dňa 24. 10. 2006 bol spis vrátený odvolacím súdom s rozhodnutím, ktorým bol rozsudok tunajšieho súdu zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

- dňa 25. 10. 2006 podal žalobca ústavnú sťažnosť.

- dňa 22. 11. 2006 doručil žalobca námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi.

- dňa 4. 12. 2006 bolo určené pojednávanie na deň 19. 12. 2006.

- pojednávanie zo dňa 19. 12. 2006 bolo odročené za účelom výzvy žalobcovi na upresnenie podanej námietky zaujatosti v súlade súst. § 15a) ods. 2 a 3 O. s. p. a zaplatenie súdneho poplatku za podanú námietku.

- výzvy boli žalobcovi zasielané dňa 5. 1. 2007.

- dňa 26. 1. 2007 bol spis predložený na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti Krajskému súdu v Košiciach.

- podaním zo dňa 29. 1. 2007 zobral žalobca vznesenú námietku zaujatosti späť, na základe čoho odvolací súd vrátil spis bez rozhodnutia dňa 12. 2. 2007.

- dňa 14. 2. 2007 bolo určené pojednávanie na deň 23. 2. 2007.

- na žiadosť právnych zástupcov účastníkov konania bolo pojednávanie odročené na deň 23. 3. 2007. Na tomto pojednávaní bol vyhlásený rozsudok.

- z dôvodu žalobcom podaného odvolania (4. 5. 2007) bol spis dňa 14. 5. 2007 predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, na ktorom sa nachádza dosiaľ.

- rozsudkom zo dňa 23. 3. 2007 bola časť žalobcom uplatňovaného nároku na vydanie vecí vylúčená na samostatné konanie, nakoľko v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23. 4. 2007. Konanie je vedené pod sp. zn. 22 C 158/2007.

- v časti vylúčeného nároku bolo dňa 28. 11. 2007 určené pojednávanie na 13. 12. 2007, ktoré sa uskutočnilo a bolo odročené na 10. 1. 2008.

Vzhľadom na chronológiu vo veci vykonaných úkonov je nutné pripustiť, že dané konanie nevykazovalo počas celého trvania sporu známky úplnej bezprieťahovosti, avšak v čase podanie ústavnej sťažnosti sťažovateľkou bolo tunajším súdom vo veci rozhodnuté, teda za tohto stavu k žiadnym prieťahom zavinením súdnych osôb nášho súdu nemohlo dochádzať.

Nie je pravdivé ani tvrdenie sťažovateľky, že v čase podania ústavnej sťažnosti nebolo vytýčené pojednávanie v časti vylúčeného nároku (na strane 2, druhý odsek podanej sťažnosti). Ústavná sťažnosť bola podaná dňa 7. 12. 2007 a termín pojednávania bol zákonnou sudkyňou určený dňa 28. 11. 2007, pričom sťažovateľka predvolanie na pojednávanie prevzala dňa 3. 12. 2007, teda 4 dni pred doručením ústavnej sťažnosti.

Nepochybná je aj skutková obtiažnosť daného sporu vzhľadom na rozsah BSM, ktorý je predmetom konania. “

Predseda okresného súdu v podaní z 19. decembra 2007 a právny zástupca sťažovateľky v podaní zo 14. januára 2008 uviedli, že netrvajú na ústnom pojednávaní vo veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou,

účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím“.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní okresného súdu došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

Pri vyhodnotení doterajšieho konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 22 C 158/07 podľa troch označených základných kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Predmetom konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 22 C 158/07 je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a vec z právneho a skutkového hľadiska nevykazuje znaky náročnosti. Ústavný súd vychádzajúc z doterajšej dĺžky konania, jeho priebehu a dosiaľ dosiahnutých výsledkov konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by zdôvodňovali priebeh konania jeho zložitosťou.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil takú závažnú skutočnosť, ktorá by mohla byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu. Sťažovateľka bola v konaní aktívna a súčinnosťná. Pri hodnotení jej správania ako účastníčky súdneho konania dospel ústavný súd k záveru, že neprispela k predĺženiu doterajšej doby konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu. Ústavný súd sa zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci nielen z hľadiska sťažovateľkou namietaných (označených) období, ale aj z hľadiska celkového priebehu posudzovaného súdneho konania.

Ústavný súd zistil, že v tomto konaní došlo k nečinnosti okresného súdu, ktorá bola zistená od 4. októbra 1996, keď sa konalo pojednávanie, do 18. novembra 1997, keď okresný súd určil termín pojednávania na 3. december 1997 (nečinnosť viac ako 13 mesiacov), ďalej od 16. marca 1998, keď okresný súd pojednávanie odročil na neurčito za účelom oznámenia navrhovaných svedkov, do 30. apríla 1999, keď predložil spis krajskému súdu za účelom rozhodnutia o návrhu žalobcu na vylúčenie zákonného sudcu (nečinnosť 13 mesiacov), ako aj v období medzi pojednávaniami od 31. mája 2000 do 18. apríla 2001 a taktiež od 2. mája 2001 do 10. júla 2002, keď vo veci nevykonal žiadny úkon (nečinnosť spolu takmer 24 mesiacov).

Ústavný súd preto po zvážení všetkých okolností pri hodnotení postupu okresného súdu, najmä s prihliadnutím na doterajšiu dobu konania a na skutočnosť, že konanie začalo ešte v roku 1995, konštatuje, že doterajšia dĺžka konania – takmer 12 rokov nemôže byť považovaná za zodpovedajúcu požiadavke konania bez zbytočných prietáhov a v primeranej lehote, ako to vyžaduje čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedené okolnosti sú dostatočné na to, aby oprávnili ústavný súd k záveru, že právna vec sťažovateľky nebola prerokovaná bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 158/07 bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva a slobody porušil, vo veci

konan [podobne aj § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Vzhľadom na to ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 158/07 konal bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

S'ťažovateľka vo svojej s'ťažnosti žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 150 000 Sk voči okresnému súdu poukazujúc najmä na celkovú doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno spravodlivo žiadať, aby fyzická osoba 12 rokov čakala na výsledok konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré dosiaľ nie je právoplatne skončené. U s'ťažovateľky oprávnene takýto postup okresného súdu vyvoláva stav právnej neistoty. Vychádzajúc z tohto pohľadu na pozíciu s'ťažovateľky, z princípov spravodlivosti a spôsobu zavŕšenia ochrany základných práv s'ťažovateľky, ako aj z konkrétnych okolností tohto prípadu, ústavný súd dospel k záveru, že finančné zadosťučinenie v sume 80 000 Sk, ktoré je okresný súd povinný zaplatiť s'ťažovateľke v súlade s výrokom tohto nálezu, je primeraným zadosťučinením spojeným s porušením jej označených práv.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca

sťažovateľky si uplatnil trovy konania v sume 6 296 Sk, ktoré bližšie špecifikoval. Základom na výpočet náhrady za úkon právnej služby je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2006 v sume 17 822 Sk. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v sume uplatnenej jej právnym zástupcom, t. j. 6 296 Sk, z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby v hodnote po 2 970 Sk (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti). Ďalej ústavný súd podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal právnenému zástupcovi sťažovateľky dvakrát náhradu režijného paušálu po 178 Sk. Ústavný súd zároveň vyslovil povinnosť okresného súdu uhradiť trovy právneho zastúpenia právnenému zástupcovi sťažovateľky.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2008